

Skok

Promatrao je s vrha zvonika, odakle je jasno vidio sve što se dolje događa.

Svakoga jutra ugledao bi mršavu staricu na balkonu, koja je dozivala svoju davno nestalu mačku. Na njeno dozivanje mijaukanjem je uzvrćao propali student, koji je živio dva prozora iznad.

Poštar s evidentiranim PTSP-om je svakog jutra štektao svojim žutim motociklom, raznoseći račune, rijetka pisma i propagandne letke.

Dvanaestogodišnji dječak, dijete rastavljenih roditelja iz zgrade prekoputa, nije propuštao kasniti u školu, pa bi u žurbi tek na trenutak pogledao lijevo i desno prelazeći cestu.

U parku ispred crkve dvojica prerano umirovljenih policijskih službenika su odigravala beskonačnu partiju šaha, trudeći se da nijedan od njih dvojice ne dođe do neke značajnije prednosti.

Stazom što je vodila sredinom parka, nakinđurena dama iz nedalekog susjedstva je svakog jutra šetala svog pekinezera, svađajući se naglas sama sa sobom.

Nervozni vozač crnog BMW-a "sedmice", bivši boksač iz zgrade u kojoj su živjeli starica i student, jurio je baš svakoga jutra uskim kvartovskim cestama, ne obazirući se nimalo na ograničenja brzine, pješačke prijelaze, ležeće i stojeće policajce. S njegovog cd playera grmio je uvijek isti *techno*.

Zgodna laborantica koja je sa svojim neuglednim mužem stanovala kat ispod stana u kojem je živio dvanaestogodišnjak, vraćala se najčešće sva zbrkana svome domu. Putem natrag zakopčavala je na brzinu svoje izazovne bluze, usput popravljajući frizuru.

Tog jutra starica je stajala pored balkonske ograde i šutjela. U jednom trenutku se vratila u tjeskobnu dnevnu sobu i stavila stolac ispod prazne kuke na kojoj je nekad visio luster. Radoznali student se ne bez rizika nagnuo sa svog prozora, čudeći se izostanku staričinog dozivanja.

PTSP- poštaru je tog jutra fitilj očigledno bio prekratak - posvađao se sa šefom, zbog toga zaboravivši ponijeti jedan paket. Rastreseniji no inače jurio je natrag po paket svojim bučnim Tomosom, odlučivši se nesvjesno za prečac zabranjenog smjera.

Dvanaestogodišnji dječak noć je proveo sam. Njegov otac je bio okupiran cjelonoćnim kockanjem u casinu, majka je zaboravila da je jučer bio njen dan.

Zbog toga je dječak u to tmurno jutro kasnio više no uobičajeno; neuredan i pospan pretrčavao je prometnice, ni ne pogledavši pritom kreće li se neko vozilo u blizini.

Šahisti iz parka su se tog jutra nešto gadno porječkali; gledali su namrgođeno u figure, izbjegavajući pogled suparnika.

Pekinezer se tog jutra cvileći opirao svojoj vlasnici, dama se umjesto sa sobom morala svađati s njim.

Bivši boksač bio je tog jutra nervozniji no ikad; pojačao je *subwoofer* do kraja i jurnuo. Njegov gnjevni automobil odlučio je pregaziti sve koji mu se nađu na putu.

Tog jutra laborantica se vraćala raskuštranija no inače, zaboravivši zakopčati jedno dugme na bluzi. Nije slutila da je iza ugla čeka njen ljubomorni muž.

Promatrao je sve s vrha zvonika, shvativši da dosuđeni mu dio svemira ne štima i da nešto definitivno mora poduzeti. Ali, bio je On tek kip, kameni anđeo skupljenih krila, postavljen prije mnogo godina na vrh zvonika, uoči jednog lokalnog blagdana.

Tog jutra kameni anđeo uspio je odvratiti pogled sa zemlje, na tren ga upravivši prema nebu. Nebo mu uzvratilo pogledom. Zraka sunca se probila između nagomilanih oblaka i dotakla mu lice.

Anđeo se nasmiješi, zatim zakorači.

Trenutak prije skoka čvrsto je odlučio da neće raširiti svoja kamena krila.

Tresak nalik eksploziji vratio je staricu na balkon, učinivši da zaboravi na stolac u tjeskobnoj dnevnoj sobi.

Katakizmički grohot prizemljenog kamena inspirirao je propalog studenta za masnu psovku na dotepenačkom dijalektu.

Buka što se razlegla nedaleko prečaca zabranjenog smjera spasila je rastresenog poštara od povećane kazne, što ju je već počeo pisati prometni policajac.

Prašina što se prkoseći gravitaciji ukočila ispred vjetrobranskog stakla BMW-a bila je zaslužna za naglo zaustavljanje jureće limuzine, baš u trenutku kad je pred njenom crnom haubom izniknuo dvanaestogodišnji dječak.

Dvojici šahista vibracije su zaljuljale, zatim porušile figure; partiju je valjalo započeti iznova.

Ustravljeni pekinezer se uspenrao u naručje šokirane vlasnice, odlučivši neko vrijeme tamo ostati.

Ljubomorni muž zgodne laborantice je prije planiranog vremena izletio iz svoje čeke; u spasonosni zagrljaj mu je doletjela njegova, sad već opravdano raskuštrana supruga. Nakon nekoliko trenutaka huke nastala je tišina. Jedini preostali zvuk bio je uporni *techno*, što je ne mareći za maloprijašnji događaj bubnjao iz utrobe zaustavljene “sedmice”.

Iz župne kuće što se ugnijezdila blizu crkve, istrči ćelavi, tamnopusi župnik. Sav zgrožen, promatrao je razlomljeni mramor što je još do maloprije bio anđeo. Iskolačenih očiju katalogizirao je sav taj nered, prekrživši se nekoliko puta.

Za svećenikom je izašla njegova sredovječna pomoćnica. Više od pada kipa iritirali su je ujednačeni ritmovi *techna*.

- Kakva je to vražja buka? - zapita ona srdito, zatim upravi pogled prema kršu ispred crkve. Između mramornih ruku, nogu i komada tijela omotanih u kamene halje, naziralo se nasmiješeno lice anđela. Sredovječna pomoćnica se na taj prizor natmuri.

- Jesam li ti još prije godinu dana rekla da ga moramo maknuti? Novi anđeo će definitivno imati raširena krila. Tako kad ustreba može poletjeti, a ne ljosnuti dolje poput vreće, kao što se ovomu ovdje dogodilo – grubo se našali ona.

Zlatko Živković, Rogoznica